

KLINICKÁ SMRT, NESMRTELNÁ DUŠE

Bratři a sestry, úvodem si připomeňme svědectví lidí, kteří byli v klinické smrti a vyprávějí, co prožili.

Všichni se setkali s jakýmsi světlem, světelnou postavou, která vyzařovala pokoj, teplo, radost a zejména lásku. Lidskými slovy nedokázali vyjádřit krásu tohoto světla a štěstí, které je uchvátilo v blízkosti této světelné postavy. Věřící jasně poznali, kdo je tato postava plná (jasnosti) světla, tepla a lásky; nevěřící a jiní nevěděli, kdo je tato postava, ale všichni byli krásou a láskou této postavy tak uchváteni, že se vzpírali vrátit se zpět do pozemského života.

Podle mnohých výpovědí tato zářící postava jim dávala otázky, zda jsou připraveni zemřít a dávala jim nahlédnout zpět do celého jejich života, takže viděli svůj život jako ve zrychleném panoramatickém filmu.

Ještě jedna výpověď je zajímavá. Pacienti tvrdili, že pozorovali blížít se jakousi překážku, či hranici mezi tímto a věčným životem. Další zprávy nám už tito pacienti nemohou dát, protože se museli vrátit zpět do tohoto pozemského života. Lékařům se podařilo znovu je přivést k životu.

Teď se však podívejme na zásady naší víry, které plynou ze zjevení Božího.

Víra nás učí, že smrtí se všechno nekončí. Tělesná, tedy hmotná stránka lidského života odumírá, rozpadá se, ale nehmotný životní princip člověka, kterému říkáme duše, pokračuje v životě dál, i když v jiných podmínkách. Tuto skutečnost o nesmrtnosti duše potvrzují jednoznačně i výpovědi vzpomenutých klinicky mrtvých a znovuoživených pacientů. Jeden říká: „Viděl jsem, že jsem opustil své tělo, abych mohl přejít do jiné skutečnosti. Neměl jsem vůbec dojem, jako bych se měl rozplynout do nicoty“. Jiný zase praví toto: „Věděl jsem, že jsem zemřel a nemohu už proti tomu nic učinit. Bezpochyby

2. 11. 2017

jsem se nalézal mimo své tělo. Mohl jsem je vnímat, jak leží na operačním stole...”

Druhá pravda, která jasně vysvětluje ze Zjevení Božího, je hodnocení života, čili osobní soud, který následuje hned po smrti člověka.

Vyslechněme si několik výroků z Písma svatého, výroky samého Syna Božího, Ježíše Krista jakož i apoštola národů svatého Pavla. Kristus praví: „Vydej počet ze svého správcovství, neboť už déle nemůžeš být správcem“ (Lk 16,2). A jinde říká: „Pravím vám, v den soudu se budou muset zodpovídat z každého zbytečného slova, které pronesli, neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov budeš odsouzen.“ (Mt 12, 36, 37)

Svatý Pavel praví: „Je ustanoveno, že lidé jednou zemrou a potom přijde soud.“ (Žd. 9, 27) Jasně se tu mluví o hodnocení celého života člověka, kterému se musí každý podrobit, ať chce nebo ne. A toto potvrzují i výpovědi těch, kteří klinicky zemřeli, ale byli znovu přivedeni k životu.

Jeden z nich praví: „Když se toto světlo zjevilo, nevěděl jsem zpočátku, co se děje, ale najednou se mne zeptalo, zda jsem připraven zemřít. Toto světlo pomáhá člověku a klade mu otázky, které ho mají přivést k sebepoznání a hodnocení svého života. Pomáhá mu přitom tak, že mu předkládá jakoby panoráma nejdůležitějších částí jeho života v bleskurychlém pohledu zpět“. Ano to jsou určité důkazy o pokračování života po smrti a o hodnocení života člověka, po kterém následuje věčná odplata. Jaká? Taková, jaký je život člověka na této zemi: věčně dobrá, nekonečně šťastná a radostná nebo věčně nešťastná.

Proto prosme našeho Spasitele Ježíše Krista, aby nám už nyní pomohl hledat Boží království a jeho spravedlnost a aby nám byl soudcem milosrdným. Kdosi o něm řekl, že Ježíš Kristus je největší muž této doby, kterého všichni potřebujeme. Bez něho bychom nezvládli pořádně ani jednu hodinu svého života. On není velký mezi mrtvými, ale on je Velký Živý – na věky. Jak to uznal jeden současný světový

2. 11. 2017

spisovatel, když se před lety seznámil s křesťanským učením. Prohlásil, že si pod vlivem atomových zbraní i moderních nemocí uvědomil totální zranitelnost světa a došel k závěru, že Kristova postava je nevyhnutelným orientačním bodem dnešního člověka, má-li přežít. V Kristu vidí konkretizaci a ztělesnění lidské důstojnosti. Kolem Krista se stmelují dějiny světa a Ježíšovy výpovědi, jeho slova a evangelium, zůstávají platné, i když si je neuvědomujeme. K němu se můžeme v této chvíli každý osobně obrátit slovy:

„Pane Ježíši, potřebuji tě. Děkuji ti za to, že jsi zemřel na kříži za mé hříchy. Otvírám ti dveře svého života a přijímám tě jako svého Spasitele a Pána. Ujmi se vedení mého života a změň mě, abych byl takový, jakým mě chceš mít.“